

τώσαν καὶ ἀπορίαι αἱ προσήκουσαι, καὶ οὕτως ὅσοι περ . . . τῶν μαθητῶν ἀναφανῶσι παρασχόμενοι ἑαυτούς . . . . μὲν ἐν τοῖς μαθήμασι, κοσμίους δὲ τοῖς ἤθεσι καὶ ἀξίους, τούτοις προκείσθω . . . . γέρα καὶ ἄθλα παρὰ τῶν ἐφόρων καὶ ἐπιτρόπων, καὶ φιλοσόφου καὶ τοῦ πρώτου τῶν γραμματικῶν διδασκάλου, ἀποδεικτικὰ τῆς ἐπιδόσεως καὶ κοσμιότητος αὐτῶν, ὑπογεγραμμένα γράμματα, καθ' ἃ, εἰ μὲν ἱερωμένοι, ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τὰ προσήκοντα τιμηθῆσονται, εἰ δὲ λαϊκοί, εἰς ὑπουργεῖον προαχθήσονται αὐθεντικόν, καὶ τῆς ἄλλης ἀξιωθῆσονται ὠφελείας καὶ τιμῆς τῆς προσήκουσης.»

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἑπτὰ κεφάλαια τὰ διακανονίζοντα τὴν ἐσωτερικὴν τῆς Σχολῆς διάταξιν. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ ὕλικόν μέρος τῆς νέας Πατριαρχικῆς Σχολῆς (λέγει ὁ Κούμας) οὐδὲν ἄλλο καθίδρυμα τῆς Ἑλλάδος δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς αὐτήν. Οἶκος τοῦ διδασκάλου εὐρύχωρος καὶ λαμπρὸς πρὸς τὸν Βόσπορον ἐστραμμένος καὶ μετὰ φιλοκαλίας κεκοσμημένος· αὐλὴ πλατυτάτη, μὲ κῆπον καὶ πηγὰς καθαρωτάτου ὕδατος· οἰκήματα πολλὰ ἀντικρὺ τῆς διδασκαλικῆς οἰκίας πρὸς κατοικίαν τῶν ἐν τῷ σχολεῖῳ ξένων μαθητῶν· βιβλιοθήκη ἀξιόλογος καὶ μισθὸς διδασκαλικὸς πλούσιος.

Τῆς ἐν Ἐπιρᾷ Κρήνῃ νέας Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σχολάρχης ἀνεδείχθη τῶν τε Φιλοσοφικῶν καὶ Ἐπιστημονικῶν ὁ ἐκ Χίου Δωρόθεος Πρώτος, Ἀρχιμανδρίτης τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, ὁ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ τὰς νεωτέρας τῶν θεωριῶν ἀρυσάμενος καὶ παντοδαπῇ μαθήσει κοσμούμενος, ὅστις κατὰ τὸ 1805, ὀκτωβρίου 12, εἰς τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα προαχθεὶς καὶ Μητροπολίτης Φιλαδελφείας γενόμενος παρήτησε τὴν Σχολαρχίαν, οὐχ ἦττον ὅμως διετέλει διδάσκων μέχρι τοῦ 1807, ὅτε ἀνεχώρησεν ἀφῆρας πρὸς